

Ділимося сумною вісткою з Українськими Комбатантами та Громадяństwом, що дня 22-го липня 1961 р., помер нагло в Гаїттері, Н. Й., на 42-му році життя, Голова Б-ва кол. Вояків Української Дивізії УНА

ПОРУЧНИК
д-р Любомир Орест
ОРТИНСЬКИЙ

Покійний — член ОУН від молодих років, старшина Дружини Українських Націоналістів, а згодом поручник Першої Української Дивізії УНА, учасник бою під Бродями, відзначений Залізним Хрестом Другого Класу, член ос-новоположників Б-ва, довголітній голова його Голосної У-рали, головний редактор „Вістей — Б-ва“, а останньо „Ві-стей Комбатантів“ відомий політичний та громадський діяч.

ПАНАХИДА — буде відправлена в СЕРЕДУ, 26-го ЛИПНЯ 1961 року, в год. 8:00 вечора, в пок. заведенні М. Яреми в Нью Йорку.

ПОКОРОН — відбудеться в ЧЕТВЕР, 27-го ЛИПНЯ 1961 року, в год. 9:30 ранку, в пок. заведенні. В год. 10:00 буде відправлена Служба Божа в церкві св. Юра в Нью Йорку, а тіла Покійного поховатимуть на кладовищі Gate of Heaven в Йонкерсі, Н. Й.

Просимо Членів Б-ва, всіх Комбатантів і Українське Гро-мадянство до участі в Панахиді та Похоронах.

ГОЛОВНА УПРАВА Б-ВА УКРАЇНСЬКИХ
ВОЯКІВ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ
УНА.
КРАНОВІ УПРАВИ Б-ВА В ЗДА. ЖАНАДІ,
НІМЕЧЧИНІ, АРГЕНТИНІ І АВСТРАЛІІ.
БРАТСТВО „БРОДИ-ЛІВ“.

У ГЛИБОКОМУ БОЛІ
ПОВІДОМЛЮЄМО РОДИНУ, ПРИЯТЕЛІВ ТА ЗНАЮЩИХ,
ЩО ДНЯ 22-го ЛИПНЯ 1961 Р., НЕРІЗЧАСНО І НЕСПОДІВНО
ПОМЕР НАШ НАЙДОБРОЖУЩИЙ
МУЖ І БАТЬКО

ЛЮБОМИР ОРЕСТ ОРТИНСЬКИЙ

народжений 7-го червня 1919 року

в Михайловичах, коло Дрогобича, Західна Україна.

ПАНАХИДА — буде відправлена в СЕРЕДУ, 26-го ЛИПНЯ 1961 року, в год. 8:00 вечора, в похоронному заведенні М. Яреми в Нью Йорку.

ПОКОРОН — в ЧЕТВЕР, 27-го ЛИПНЯ 1961 року, в год. 9:30 ранку, в пок. заведенні. В год. 10:00 Служба Божа в церкві св. Юра в Нью Йорку, звідки Покій-ного перевезуть на кладовище Gate of Heaven в Йонкерсі, Н. Й.

ОЛЕНА — дружина
АННА — дочка

Д-Р ЛЮБОМИР ОРТИНСЬКИЙ, ВИДАТНИЙ ДІЯЧ І ДОВГОЛІТНІЙ СПІВРОБІТНИК „СВОБОДИ”, ПОМЕР НАГЛО ПІД ЧАС ВАКАЦІЙ

Дл. п. д-р Любомир О. Ортинський, четвертий зліва, з групою часників недовньої Колгейтської конференції в справах американської закордонної політики. Це був останній з його наступів і одна з останніх фотографіюк. Вічна Помять!

BEST AVAILABLE COPY

Гантер Н. П. — Минулої суботи, 22-го липня по полудні, тут помер наш земляк, один з найвидатніших діячів - журналістів молодшої генерації, довголітній співробітник „Свобода”, сл. п. д-р Любомир Ортинський, проживши всього 42 роки. Причиною смерті була серцева атака. Вістка про ненадійну смерть цього видатного і надійного діяча, широко відомого громадянству із своєї активності, своїх кореспонденцій та із своїх публічних виступів, була великим ударом для безчисленних його знайомих і приятелів та близькою поширилася не тільки серед української еміграційної колонії в цій гірській місцевості, але облетіла телефоном і телеграфом американський та інші континенти. Д-р Любомир Ортинський, що з кішечкою попереднього тижня прибув до Колгейтського університету в закордонних справах, і про цю кореспонденцію згадував у трьох числах „Свободи”, працював дружиною Оленою на короткій відпочинку до Гантера в суботу, 22-го липня вполудні: була дівчинка, 10-літня Анна Марія, перебувала на пластовому таборі в Іст-Четтем. Приїхавши до Гантеру, тепер уже покійний д-р Ортинський, що зузупнявся та розмовляв з багатьма знайомими, між ними з ред. Іваном Кедраном, що перебував там на вакаціях. В розмові жалувался на втому, але раді життям, вакаціям та перспективою відпочинку. Приїхавши в одному з місцевих українських спансіонів, д-р Ортинський пішов дві години пізніше до недалекої гірської річки, щоб скупатися та ловити рибу. Під час купелі жалувался іншим, що йому робиться слабо і хотів відійти до пансіону, щоб відпочити, але вже не мав сили цього зробити, а в годину пізніше вже не жив. Викликали телефоном два українські лікарі впродовж кількох хвилин були біля неужого, але рятунок уже не було. При його смерті була наче громом поражена його дружина.

Сл. п. д-р Любомир Ортинський народився в Дрогобичі в Західній Україні 7-го червня 1919-го року. Високу освіту здобув на університеті у Варшаві і опісля Західній Європі,

здобувши диплом доктора економічно-політичних наук. Був активним діячем українського революційно-націоналістичного підпілля й опісля на еміграції грав видатну роль у формуванні української політичної думки, головною журналістичною працею. Від 1948-го року дописував до „Свободи” з Німеччини, а з березня 1956-му році перебрав обов'язки головного кореспондента „Свобода” на Європу. Приїхавши до Америки з кінцем того ж 1956-го року, перебував початково в Сам-Девес в Норт-Дакоті, але вкортці переїхав до Нью-Йорку, де обняв функцію секретаря редакційно-дослідного об'єднання „Пролог”, будучи членом Закордонного Представництва Української Головної Визвольної Ради. Своє співробітництво в „Свободі” продовжував секретарською справою в редакції „Свободи” в Об'єднанні Націй, де одночасно виконував функції репрезентанта ЗПР УГВР. В 1957-му році став разом з родиною членом Українського Народного Союзу, а до останніх днів акції „Пролог” і кореспондента „Свобода”, належить згадати його участь в Колгейтській конференції в справах американської закордонної політики. Його громадська і журналістична активність поширювалася і на багато інших діячів, зокрема на Братство колишніх воїнів Української Дивізії, якого він був головою, та на публікації цієї комбатантської організації. Його ненадійна смерть є великою втратою не тільки для його родини та найближчого кола співробітників і приятелів та знайомих, але і всього українського громадянства та, зокрема, для української визвольної справи, для якої він віддав і беззастеречно служив та віддавав усі свої сили, все своє знання та всю свою енергію. Нехай пам'ять про нього остане навіки!

Тлінні останки сл. п. д-ра Любомира Ортинського, що був близьким родичем сл. п. Кіра Сотера Ортинського, першого українського католицького єпископа в Америці, перевезено в неділю, 23го липня до Нью-Йорку і зложено в похоронному заведенні Петра Яреми. Часу і подробиць похорону ще не устійнено, але вони будуть подані в черговому числі „Свободи”.

BEST AVAILABLE COPY

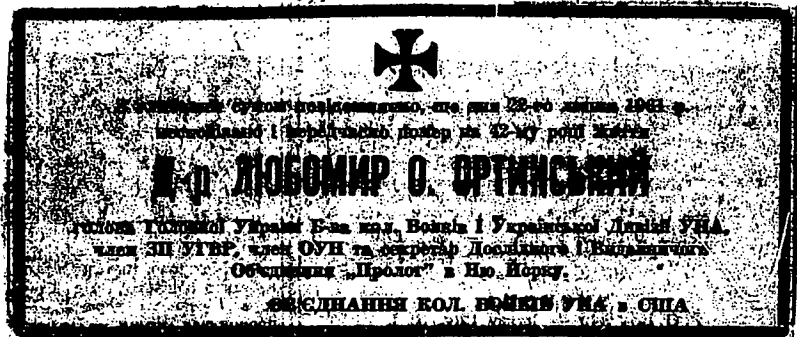
В НЬО ЙОРКУ ВІДБУЛИСЯ БАГАТОЛЮДНІ ПОХОРОНИ СЛ. П. Д-РА ЛЮБОМИРА ОРТИНСЬКОГО

Нью Йорк. — В четвер дия 27 липня відбулися тут з похоронного заведення П. Яремки до церкви св. Юра і звідтам на цвинтар ньюйоркської католицької дієцезії „Ворота до неба“ похорони передано згідно українського політичного діяча і публіциста, секретаря Дослідно-видавничого Об'єднання „Пролог“, довголітнього кореспондента „Свободи“ і П акредитованого кореспондента до ООН сл. п. д-ра Любомира Ортинського. У похоронах взяли участь крім родичів, співробітників Покійного і представників центральних українських організацій УККА, УНСоюзу та інших, товариші зборі Покійного, члени Братства Першої Дивізії УНА із США і Канади, які перебули численно, не зважаючи на звичайний робітничий день, щоб віддати останній салют своєму побратимові і голоні Голландії Управління Братства Дивізії УНА в усьому світі. Після панахиди, що її вів прорах Веч. о. В. Сютки, ЧСВВ, домованку Покійного в суї роводі американського Е. українських прапороцят Братства Дивізії перевезено до церкви св. Юра, де заупокійні молебні і Службу Воюю відправив Веч. о. В. Сютки в сослуженні Веч. отця Михайла Кулинич з Нью Йорку і Володимир Андрюшкова з Врукліну і де зворушливу проповідь виголосив вч. о. Ізидор Нагасвський з Кемдену, Н. Дж. Після Служби

Важкої довга колона авт похоронного походу переїхала на кладовище в Йонкерсі, Н. Й. Останній молебен над домованню Покійного вів прорах Веч. о. Сютки і Нагасвський, після чого від Управління Братства I-ої Дивізії УНА в США промовив її голова, Іван Скіра і цією „Видиш, брате мій“ відповіла товариші зборі і численні учасники похоронів.

О год. третій по пол. дня ж дия в одному з ресторанів Йонкеру відбулися поминки по Покійному, що їхня проводив д-р Миколай Прокон. Під час поминки промовляли, підкреслюючи заслуги Покійного і насильноючи окремі періоди і можливості його життя в аиставстві — ред. Василь Мудрий від УКК, ред. Іван Кедрия від ОБУА і Союзу Українських Журналістів Америки, д-р Богдан Левницький від Братства „Лев-Вродя“, ред. В. Крашів від „Свободи“, Валентин Новичий від друзів з центральних українських земель, ред. М. Галда від ОУН (З) та проф. Лев Шапковський від співробітників „Прологу“. Товариші зборі Покійного декларували через д-ра В. Левницького створення фонду в сумі 10,000 дол. для діячів Покійного Альянсу, зголошуючи зараз же суму 300 дол. на цей фонд від Братства „Бродя-Лев“ і 300 дол. через В. Вігуса від станції Дивізії в Канаді.

BEST AVAILABLE COPY

Іван Кадрич

Д-р ЛЮБОМИР ОРТИНСЬКИЙ

В суботу 22-го липня ц. р. помер д-р Любомир Ортинський, ідучи з Нью Йорку із дружиною і своїми на літню відпустку, зупинив своє авто на шляху між Гаттером і Лексингтоном у Кетсільських горах перед пансіоном І. Кобзаря, щоб спитати за дорогою. Побачивши знайомих, висів, привітався і обіцяв завтра повернутись. Ділою, за якої пізнодняв, вернувся і з автором цих рядків розмовляв про недавню конференцію в Колгейтському університеті, про яку, як активний її учасник, звітував у серії статей в „Свободі“. Оповідав подробиці про вельможну супроти інших східноєвропейських народів поведінку представників балтійців на тій конференції, і обіцяв прикрасити звіт спеціально на те, щоб обговорити уладження вогнища публічного дискусійного вечора на тему тієї змови, що її він оголосив на згаданій Колгейтській конференції: визнання УСРС. Аж раптом: До цього часу це визнання є тільки посереднім, через сильне членство в Об'єднаних Націях, а офіційне визнання з УСРС нормальних дипломатичних взаємин ставлять проблему з різницею — позитивним і негативним — аспектами з погляду української національно-державної ролі, з погляду української визвольної політики, що в неї входить Україна у вільному світі.

Тим часом, з уваги на чудову погоду, д-р Ортинський, що скандинав на згому, але з великою радістю з приводу свого приїзду в гори на відпочинок, відійшов, щоб скуштувати і подивитись рибу в гірській річці. Був, як завжди, опражнений енергією. Швидко, через годивуду, покаркався у воді купаючись, що йому погано, і туди, мабуть, краще буде, коли він поїде до свого данцю і там відпочине. Але вже не мав сил зробити це. В годиву ліжко вже не було. Випливали телефонічно до українські лікарі, що прибули буквально впродовж кількох хвилин, не були в силі врятувати його. При його смерті була, наче громом поразена, нещаслива дружина. А його донечка перебувала в літньому таборі, де знаючи ще нічого про трагедію, яка її постала.

Смерть д-ра Любомира Ортинського — це не тільки важкий удар для його найближчої родини і не тільки невідчуванна втрата для гурту його найближчих особистих та політичних друзів і співробітників. Любомир Ортинський, що мав тільки 42 роки і був на ціле покоління молодший за учасників визвольних змагань 1918/21 рр., був одним із тих громадсько-політичних активістів, які вневдовзі мусять перебратися в

свої руки провід усього українського життя в Америці. І був одним із найкращих з посеред них. Із найважливішими кваліфікаціями, потрібними для лідерства. Він мав не тільки високу загальну й політичну освіту, гарну поставу, дзвінкий голос, хист журналіста і промовця та кипучу енергію, що не дозволяла йому ні на хвилину спочити, але й ту найбільшу прикмету, що нею можуть пишатися тільки одиниці: не стояв на місці, а невпинно розвивався, вчився, ріс.

Знавши вже в Європі добре англійську мову, Любомир Ортинський довів тут те знання до перфекції. Бувши з професії журналістом, він змінив тематику відповідно до своїх шораз ширших зацікавлень. Виходячи завжди з погляду інтересів української визвольної політики, він найбільш цінився членством У. ССР в Об'єднаних Націях і можливостями використання терену ООН для української державницької справи. Його погляди бували інколи контрверсійні, не всі з ними погоджувалися, і автор цих рядків належав до тих, які не раз йому перечали. Але це була завжди тама дискусія, якої треба, щоб з'ясувати проблеми української політичної думки, відчувати навік непорозуміння та ставати крапкою над „і“. Коли нема такої суцільності думок, тоді є застій, прамітання, серіалізм або демагогія. Любомир Ортинський був одним із фактичних воротів усіх тих чотирьох літ громадсько-політичної думки і таким же фактичним зведичником — підтримав її на висшій рівень, без уваги на популярність киданих гасел і популярність власної особи. Тому він і мав протязників, яких не може не мати ніхтої партійний журналіст, ніхтої громадсько-політичний активіст. Але одностуні і не-одностуні признавали його одне: логіку аргументу.

Завжди проблем за їх дорядками та діяльністю в дискусії і лояльність у співпраці.

Ставши, мабуть, найкращим українським знавцем відносин в Об'єднаних Націях, як предстарник „Свободи“ і стежачи в дослідиному Інституті „Пролог“ постійно за — шестимісячною — пресою та політичною літературою, що стосується проблем Європи, зокрема за підсвідомим друкованим словом, Любомир Ортинський мав ще одно поле особливого зацікавлення й особливого сантаменту: справні війська й комбатантської організації. Бувши головою Управління Братства кол. воїнів І Української Дивізії УНА, він перебував у самому центрі проблем, пов'язаних з життям, думками і ролю колишніх воїнів — українців, які боролись в різ-

них війнах і в різних українських та чужих військових формаціях, проте об'єднали спільною українською визвольною ідеєю. Він розумів аномалію існування кількох комбатантських організацій з власними пресою органами, але знав і відгував, що на цю аномалію склалась причина не тільки організаційно-історичного, але й психологічного характеру, з лямим треба рахуватися, бо людська віддача з П слабостями — це найделікатніший інструмент, особливо, коли йде про завжди перецелу еміграцію, яка наче плекас культ партикуларизму — в прерізних ділянках. Коли Головка Управління Братства кол. воїнів І Дивізії УНА впреті 6 листопада 1960 р., а Поштерна конференція Братства з Крайовими Уравами ЗДА в Канаді з 19 березня ц. р. рішили видавати спільний орган центральної ОБСВА і Братства, то була в цьому львіна заслуга Любомира Ортинського. З найбільшим захопленням він взявся за співредагування і оформлення 120-сторінкового

насла цього нового комбатантського органу і до останніх хвилин свого життя вірив у правильність того, діяла в помилковість тих, що втрачають енергію й гроші на роздріблені, а не спільні дії.

У згаданій вже короткій розмові в Гаттері ми ушкварились про зустріч в польовій серії в Нью Йорку для анготворення плану наступного числа „Вістей Комбатанта“. Він уже не приїде на ту зустріч. Хай цим шляхом висловлення буде йому подяка від Головної Управи Об'єднання 6. воїнів - українців в ЗДА за його відданість військовому ділу, за його товже відчування інтересів комбатантської братії і за його льовильну співпрацю у спільних справах виданництва та суспільної опіки.

Любомир Ортинський вийшов з українського піддлілля і мав всі зав. тки на українського державного мужа. Коли це найбільша прикмета журналіста, громадського діяча і політика, то хай ствердження цієї прикмети буде квіткою на його салку могили.

Він добре виконував свої обов'язки

Несподівана смерть зирвала з наших рядів молодого, але вже заслуженого і надійного провідного громадянина та довголітнього співробітника „Свободи“, сл. п. д-ра Любомира Ортинського. Про нього, як громадянина і діяча, скажуть інші своє слово. Для нас, Редакції „Свободи“, він був передусім: колегою - співробітником, був одним з-поміж нас, для яких журналістські обов'язки є першою і основною службою нашої спільноті і нашому народові. Так П розцінював і професійний журналіст сл. п. Любомир Ортинський, і так поступав у своєму житті.

В „Свободою“ сл. п. Л. Ортинський, після кількох років дорявничої співпраці, був зв'язаний обов'язками домовленням від вересня 1958-го року, і від того часу наперед чи був такий місяць, а в більшості й тиждень, коли у „Свободі“ не появлялося б його статті, вістки чи інформації.

Для характеристики Покійного, як співробітника „Свободи“, варто навести дещо з його листа із 10-го квітня 1958-го року, в якому він погоджувався на пропозицію переїзду до Києва з наступним „Свободою“ на Німеччину, після смерті сл. п. д-ра Василя Вашицького, що виконував ту функцію знову ж таки від смерті сл. п. д-ра Степана Варана в 1953-му році. „Вашу пропозицію — якимсь тоді д-р Л. Ортинський з Мюнхену — переїзду після д-ра В. Вашицького функцію головного представника „Свободи“ в Німеччині і виконувати зв'язані з цим обов'язки розцінював як доказ великого довіри і бажано собі малим викладом, причаївшись до тієї ролі, яку виконує Ваша Редакція. Вважаю, що хтось і десь мусить стати покладати емігрантською мовою — міжнародною і давати українській, а не якийсь інший погляд на біжучі справи... Вуду також подивитися періодично огляди про загальноукраїнське подорожжя, керуючись цим бажанням допомогти їм у праці. Аж загалом добре знаю і практично досвідом, як то на віддалі важко зробити собі об'єктивний погляд на справу. Знаю собі справу з труднощами такого завдання“.

Гарета не відмовляла йому в цьому, і він, як і всі інші, завжди був готовий працювати за його обов'язками. Ми не мали ніяких претензій до нього, але його б ми й жаль, то й в сл. п. д-ра Любомира Ортинського було б сьогодні належно записати між тими, що їх заслужено обирали.

Після приїзду до цієї країни восени 1958-го року д-р Л. О. Ортинський не тільки не перервав співпраці з „Свободою“, але перебрал на її нові обов'язки, акредитувавшись як її представник при Об'єднанні Націй в Нью-Йорку. Три вечірні статті про останню його участь в Колгеттській конференції в справах американської єдиної мови, надруковані впродовж миттєвого тижня, залишаються як гнівні пам'ятки його бажаю і відповідальної журналістської праці.

Він добре виконував свої обов'язки! В обставинах, у яких приходиться українським журналістам працювати, таке призначення можна вважати за давальну честь. Нехай же воно буде записано й на вічну пам'ять найбого забутого колеги-співробітника, д-ра Любомира Ортинського.

Смерть д-ра Ортинського — велика втрата для багатьох. Така вже наша доля, що часто, за надто часто втрачаємо діячів тоді, коли їх найбільше потрібно. Проте, в нашій спільноті, якою ми є, місця не можуть залишатись порожніми, і замість тих, що відходять, приходять, бо мусять прийти, інші. Але ніщо вже не заступить цієї великої, найбільшої втрати для дружини і діти Покійного. Нехай же їхню скорботу злагіднить свідомість, що й у їхньому горі, сердечно співчуває велика громада, яка разом з ними жалус і глибоко відчуває втрату і разом з ними зберігатиме пам'ять про Покійного.

BEST AVAILABLE COPY

BEST AVAILABLE COPY

З глибоким сумом повідомляємо,
що дня 22-го липня 1961 року, несподівано і передчасно
помер, на 42-му році життя,

Д-р Любомир О. ОРТИНСЬКИЙ

член Закордонного Представництва

Української Визвольної Ради, голова Головної Управи Б-ва колишніх
Воїнів УД УНА, секретар Дослідного і Видавничого Об'єднання
„Пролог”, видатний член Українського Визвольного Руху, провідний
політичний і громадський діяч та публіцист.

ПРЕЗИДІЯ ЗАКОРДОННОГО ПРЕДСТАВ-
НИЦТВА УТВР
ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАРІАТ ЗАКОР-
ДОННИХ СПРАВ УТВР
ГОЛОВНА ДЕЛЕГАТУРА ЗП УТВР в ЗДА

У глибокому смутку подіємо до відома
Українського Громадянства, що 22-го липня 1961 року
несподівано і передчасно помер,
на 42-му році життя,

Д-р ЛЮБОМИР О. ОРТИНСЬКИЙ

секретар

Дослідного і Видавничого Об'єднання „Пролог”, член Закордонного
Представництва УТВР, голова Головної Управи Б-ва кол. Воїнів
УД УНА, видатний член Українського Визвольного Руху, провідний
політичний і громадський діяч та публіцист.

ДОСЛІДНЕ І ВИДАВНИЧЕ ОБ'ЄДНАННЯ
„ПРОЛОГ”

З глибоким жалем повідомляємо
про несподівану і невідкалану смерть
видатного українського журналіста, члена нашої
Організації,

Д-ра ЛЮБОМИРА ОРТИНСЬКОГО

УПРАВА СПІЛКИ
УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ АМЕРИКИ

З глибоким сумом повідомляємо,
що дня 22-го липня 1961 року, передчасно помер,
проживши 42 роки,

ЧЛЕН НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Д-р ЛЮБОМИР ОРТИНСЬКИЙ

член ЗП УТВР,

голова Головної Управи Б-ва кол. Воїнів УД УНА, секретар Видав-
ничого і Дослідного Об'єднання „Пролог”, провідний український по-
літичний і громадський діяч та журналіст.

ГОЛОВНА УПРАВА
ОБ'ЄДНАННЯ ПРИХІЛЬНИКІВ ВИЗВОЛЬНОЇ
БОРОТБИ УКРАЇНИ